

2) Czy art. 4 ust. 2 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym stoi na przeszkodzie temu, by Państwo Członkowskie zachowało w swoim ustawodawstwie międzynarodowe wyczerpanie praw autorskich?

Drugie pytanie ma na celu wyjaśnienie kwestii, czy Państwo Członkowskie, które przykłada większą wagę do wolności wypowiedzi oraz dostępu obywateli do dóbr kultury niż do ochrony krajowych uprawnionych z tytułu praw autorskich, może odstąpić od stosowania art. 4 ust. 2.

(¹) Dz.U. L 167 z 22.6.2001, str. 10.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Tribunale di Viterbo z dnia 2 listopada 2004 r., w postępowaniu karnym przeciwko D'Antoniemu Antonelli

(Sprawa C-480/04)

(2005/C 31/15)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 17 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunale di Viterbo (Włochy) z dnia 2 listopada 2004 r. w postępowaniu karnym przeciwko D'Antoniemu Antonelli.

Tribunale di Viterbo zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

„czy art. 4 ust. 1 i 4 bis ustawy 401/89 po zmianach, który obecnie zastrzega wyłącznie na rzecz włoskich koncesjonariuszy usług publicznych, z pominięciem pośredników zagranicznych bookmacherów, działalność będącą przedmiotem postępowania, jest zgodny z przepisami art. 31, art. 86 – 43 oraz art. 49 Traktatu WE” (¹).

(¹) Należy prawdopodobnie rozumieć jako: art. 31 WE, art. 43 WE, art. 49 WE oraz od art. 81 WE do art. 86 WE.

Skarga wniesiona dnia 23 listopada 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu

(Sprawa C-484/04)

(2005/C 31/16)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 23 listopada 2003 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Gérarda Rozeta i Nicolę Yerell, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Zjednoczonemu Królestwu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyły na mocy art. 17 ust. 1 dyrektywy Rady nr 93/104/WE z dnia 23 listopada 1993 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (¹) i na mocy art. 249 WE poprzez stosowanie odstępstw wobec pracowników, w przypadku których częściowo nie jest mierzona lub wcześniej określona długość czasu pracy, lub może ona być określona przez samych pracowników oraz poprzez brak przyjęcia odpowiednich środków implementujących prawo do dziennego i tygodniowego czasu przerwy w pracy.
- 2) obciążenie Zjednoczonego Królestwa kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Stosowanie odstępstw zawartych w art. 17 ust. 1

Art. 17 ust. 1 dyrektywy przewiduje możliwość odstąpienia przez Państwa Członkowskie od stosowania niektórych przepisów dyrektywy, jeżeli ze względu na szczególne cechy charakterystyczne wykonywanej działalności długość czasu pracy nie jest mierzona lub wcześniej określona, lub może być określona przez samych pracowników.

Zjednoczone Królestwo dokonało transpozycji dyrektywy do prawa krajowego poprzez Working Time Regulations 1998 (rozporządzenie dotyczące czasu pracy z roku 1998) (SI 1998/1833) (zwane dalej „rozporządzenie 1998”). Rozporządzenie to początkowo zawierało w art. 20 odstępstwo od postanowień dotyczących maksymalnego tygodniowego czasu pracy, długości pracy w porze nocnej, dziennego i tygodniowego czasu przerwy w pracy i przerw na odpoczynek, generalnie odzwierciedlając przepisy art. 17 ust. 1 dyrektywy.

Jednakże, Working Time Regulations 1999 (SI 1999/3372) dodatkowo wprowadziła nowy akapit w art. 20 rozporządzenia 1998, o następującym brzmieniu:

„(2) Jeżeli część czasu pracy pracownika jest mierzona lub wcześniej określona lub nie może być określona przez samego pracownika, jednakże szczególne cechy charakterystyczne działalności umożliwiają pracownikowi, bez sformułowania takiego żądania przez pracodawcę, również wykonywanie pracy, której czas nie jest mierzony lub wcześniej określony, lub może być określony przez samego pracownika, przepisy art. 4 ust. 1, art. 6 ust. 1, 2 i 7 znajdują zastosowanie jedynie w zakresie tej części czasu pracy, który jest mierzony, wcześniej określony lub nie może być określony przez samego pracownika.”

(Przepisy art. 4 i 6 stanowią odpowiednio o maksymalnym tygodniowym czasie pracy i długości pracy w porze nocnej).

Zmiana ta wprowadziła dodatkowy wyjątek w przypadkach, w których czas pracy pracownika jest częściowo mierzony, wcześniej określony lub [nie] określony przez samego pracownika, a częściowo tak się nie dzieje. W takich przypadkach, przepisy dotyczące tygodniowego czasu pracy i pracy w porze nocnej znajdują zastosowanie jedynie w odniesieniu do tej części pracy, która jest mierzona, wcześniej określona lub nie może być określona przez samego pracownika.

Zdaniem Komisji, art. 20 ust. 2 wykracza poza dozwolone granice odstępstwa przewidzianego w art. 17 ust. 1, które znajduje zastosowanie jedynie w przypadku pracowników, których czas pracy w ogóle nie jest mierzony lub wcześniej określony lub może być określony przez samego pracownika.

Implementacja przepisów dotyczących okresów przerwy w pracy

Art. 3 i 5 dyrektywy ustanawiają minimalne okresy dziennego i tygodniowego czasu przerwy w pracy dla każdego pracownika. Odpowiednie przepisy prawa krajowego Zjednoczonego Królestwa są zawarte w art. 10 i 11 rozporządzenia 1998. Jednakże, urzędowe wyjaśnienia Departament of Trade and Industry (departamentu handlu i przemysłu) wskazują w zakresie dotyczącym implementacji rozporządzenia 1998, w sekcji piątej (zatytułowanej „czas wolny”) co następuje:

„Pracodawcy powinni zapewnić, aby pracownicy mogli skorzystać z wypoczynku, ale nie jest wymagane, aby zapewnili, że pracownicy rzeczywiście skorzystają z wypoczynku”.

Innymi słowy, pracodawcy otrzymali instrukcję, że nie wymaga się od nich zapewnienia, aby pracownicy żądali i korzystali z okresów przerwy, o którą przysługuje im roszczenie, lecz jedynie zapewnienia, że nie będzie przeszkód powstrzymujących pracownika, który tego zechce.

Zdaniem Komisji, powyższe wyjaśnienia w sposób oczywisty zachęcają do stosowania praktyk niezgodnych z wymaganiami dyrektywy.

(¹) Dz.U. L 307 z 13.12.1993, str. 18.

Skarga wniesiona dnia 25 listopada 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-485/04)

(2005/C 31/17)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 25 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez G. Valero Jordanę i D. Recchię, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2003/17/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 2003 r. zmieniającej dyrektywę 98/70/WE (²) odnoszącą się do jakości benzyny i olejów napędowych, a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Republika Włochka uchybiła zobowiązaniom, które ciąży na niej na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do wprowadzenia w życie dyrektywy upłynął dnia 30 czerwca 2002 r.

(¹) Dz.U. L 76, str. 10.

(²) Dz.U. L 350, str. 58.